

Aturem l'emergència social i educativa

La lluita de les treballadores de l'educació a Catalunya i al País Valencià, que ha comptat també amb la solidaritat activa de les companyes de les Illes, ens interpel·la a tota la societat civil. No és una qüestió que afecti exclusivament el professorat o el personal dels centres educatius; és una emergència social i educativa. El model educatiu que construïm avui determinarà la societat que serem demà, les oportunitats de les noves generacions, la cohesió social dels nostres barris i pobles, la qualitat democràtica del país, el futur del català i la capacitat de garantir la igualtat d'oportunitats. La coordinació, la solidaritat i el suport mutu que hem vist aquests mesos entre treballadores, així com el compromís i el suport expressat per famílies, estudiants i altres actors de la comunitat educativa, evidencien que els reptes educatius, socials i lingüístics que afrontem són compartits i requereixen respostes col·lectives.

Per això, considerem que les reivindicacions de les treballadores de l'educació són plenament legítimes i mereixen el suport del conjunt de la societat. Aquests darrers mesos s'ha intentat deslegitimar la seva lluita reduint-la només a demandes salarials, però no es queden aquí, sinó que van molt més enllà. Quan reclamen més recursos, menys ràtios, més personal d'atenció educativa, millors condicions per a l'etapa 0-3, eines per garantir l'aplicació de la immersió lingüística o una revisió profunda del currículum, no només estan defensant els seus drets laborals: estan defensant una educació pública de qualitat per a tothom.

Aquesta situació no és fruit de la casualitat. Durant dècades, les polítiques de retallades, desinversió i privatització han anat debilitant progressivament els serveis públics. Les conseqüències d'aquestes decisions les trobem avui en un sistema educatiu amb recursos suficients, professionals sobrecarregades i dificultats creixents per garantir una educació de qualitat per a tothom. Per això, la defensa de l'educació pública forma part també de la defensa dels serveis públics, dels drets socials i de les condicions de vida de la majoria de la població.

Davant d'aquesta situació, les treballadores de l'educació han estat un exemple de lluita i organització col·lectiva. Al llarg d'aquests darrers mesos han demostrat una gran capacitat organitzativa, tenacitat i força per defensar l'educació pública. Durant setmanes han estat omplint els carrers demostrant, un cop més, la força de la classe treballadora organitzada, que no es resigna davant la degradació dels serveis públics i que ha estat capaç d'estendre el conflicte per l'educació pública a cada racó i a cada centre. El Departament d'Educació les ha volgut desmobilitzar amb un precord insuficient, però ha quedat clar que estem en una

situació d'emergència educativa i social i que no n'hi ha prou amb algunes millores amb comptagotes, sinó que cal transformar i millorar l'educació de dalt a baix.

L'educació pública és un dels pilars fonamentals de qualsevol societat que aspiri a ser justa, cohesionada i amb futur. És l'eina més poderosa per combatre les desigualtats socials, garantir la inclusió i oferir oportunitats reals a tots els infants i joves, independentment del seu origen o situació econòmica. Alhora, també és l'eina principal per garantir el dret de tots els infants i joves a aprendre català, sigui quina sigui la llengua que parlen a casa. Quan l'escola pública es debilita, les desigualtats s'amplien i el conjunt de la societat en surt perjudicat.

Actualment, el nostre sistema educatiu afronta reptes estructurals molt importants. La segregació escolar i la doble xarxa pública i concertada continuen condicionant les oportunitats de milers d'alumnes. Els centres sovint no disposen dels recursos humans i materials necessaris per atendre adequadament tota la diversitat present a les aules. Les mestres, professores i personal d'atenció educativa pateixen una sobrecàrrega creixent que dificulta el desenvolupament de la seva tasca en les condicions que caldria. I no podem oblidar l'etapa 0-3, que encara necessita una aposta decidida per garantir-ne la universalitat i les condicions laborals dignes. També és urgent millorar les infraestructures educatives, posant fi a les deficiències de manteniment, la manca de climatització adequada i la dependència dels barracons. Garantir espais dignes i segurs és una condició imprescindible per a una educació pública de qualitat.

Aquests problemes no es resoldran amb mesures puntuals ni amb discursos grandiloqüents. Cal una aposta política clara i sostinguda per l'educació pública, deixant de destinar diners públics a l'educació privada. Per això és imprescindible assolir una inversió mínima del 6% del PIB en educació, tal com fa anys que reclama la comunitat educativa. Només amb un finançament suficient serà possible abordar els dèficits acumulats, reduir les desigualtats, reforçar els equips professionals i garantir una educació pública de qualitat i en català arreu del país.

Donar suport a les mobilitzacions i reivindicacions dels treballadors i treballadores de l'educació és, en definitiva, defensar un projecte col·lectiu de país. És entendre que l'educació no és una despesa, sinó una inversió estratègica. És assumir que el futur dels nostres fills i

filles, dels nostres barris, dels nostres pobles i de la nostra societat depèn, en bona mesura, de la fortalesa del seu sistema educatiu.

Cal deixar clar que aquesta lluita no és només de les treballadores del sector educatiu, sinó de tota la comunitat educativa. Les estudiants viuen també de forma directa les mancances d'aquest sistema educatiu. I també s'organitzen i hi planten cara. Les famílies, organitzades en associacions a cada centre, són un pal de paller de l'educació. Tant històricament com actual són un autèntic baluard de defensa del dret a l'educació. I són una part imprescindible per a la lluita dels pròxims mesos i anys. Per tot això, cal que entitats, associacions, col·lectius i, en definitiva, tota la societat civil es bolqui a donar suport a les reclamacions dels treballadors i treballadores de l'educació, perquè defensar l'educació pública és defensar el futur de tothom.

Manifest de: Minyons Escoltes i Guies de Catalunya, Escoltes Catalans, Esplais Catalans, Acció Escolta de Catalunya, MCECC, Federació Catalana de l'Esplai, Casals de Joves de Catalunya, Consell Nacional de la Joventut de Catalunya

12 de juny de 2026